

[Christmas Møller.]

tet. I alt Fald saa længe vi har en Indenrigsminister, der hedder Bertel Dahlgaard, saa er Tokammerssystemet næsten en Nødvendighed. Det har vi set ved Udligningslovene, det har vi set ved Loven om Husleje og Butikker, at selv om det gik saaledes, at Forhandlingerne i Udvalgene blev afbrudt i Uge- eller Maanedvis, saa var Stillingen alligevel den, at det var nu rart, at den højtærede Indenrigsminister havde de kloge Landstingsmænd til at se en Gang til paa Tingene. Den højtærede Indenrigsminister nikker; saa behøver vi jo slet ikke at diskutere det mere. Kun er jeg nødt til at sige til det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, at de Ændringer, der er foretaget i Lovforslagene, ikke er Udtryk for, at der er taget Hensyn til Oppositionen, nej, det har jo Gang paa Gang været Fejl, man fandt hos sig selv, først her i Tinget, derefter i det andet høje Ting, og som gjorde Ændringerne nødvendige.

Altsaa, jeg tror, jeg kan slaa fast, at Tokammerssystemet vil svare til dansk Mentalitet, og jeg er lykkelig ved navnlig i disse Dage at vide mig i den nøjeste Overensstemmelse med Tingenes Formænd, naar jeg siger det paa den Maade.

Dernæst vil jeg gerne have Lov til at sige, at Arbejdet i den Forfatningskommission, som — jeg ved ikke, om jeg kan bruge et saa stærkt Udtryk: er begyndt, for vi har kun været sammen et Kvarters Tid, ønsker jeg for mit Vedkommende maa ende i Enighed mellem Partierne. Jeg gør det ud fra det Ønske, jeg har fremsat, at man inden for en overskuelig Aarrække kan ordne Forholdene saaledes, at ikke en stor Del af Befolkningens, for Tiden det store Flertal af Befolkningens politiske Ledere ønsker en anden Forfatning end den, vi har. Og jeg for mit Vedkommende vil haabe, at det, der er den nuværende Forfatnings væsentligste Fejl, at der, naar der er Uoverensstemmelser mellem de to Ting, ikke kan skabes et Grundlag for en Afgørelse, maa blive rettet.

Det høje Landsting skal, efter hvad jeg ved, i Morgen vedtage de to Afrustningsforslag, og Debatten om denne Sag er jo ogsaa ved at blive ført til Ende. Intet viser det tydeligere end den Tale, den højtærede Statsminister holdt paa Fælleden den 1. Maj, og den Tale, det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch holdt her. Jeg kan egentlig ikke forstaa, hvad de to ærede Herrer vil opnaa ved paa den Maade at føje Haan til, for det rammer jo kun dem selv. Naar den højtærede Statsminister saaledes i sin Tale,

gengivet i „Social-Demokraten“s Kronik for 2. Maj, siger:

„En streng Neutralitet er den eneste Udenrigspolitik, der kan føres af Danmark, og derfor afviser vi alle Fantasterier om Forsvarsforbund og Oprustning“,

og senere:

„Vore Modstandere diskuterer, hvorvidt der er sket et Sindelagsskifte hos os. Det er ufornuddent Hovedbrud, de paa-tager sig“,

og saaledes andre Steder i Talen, og naar det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch i sin Tale i Dag stillede det op paa den Maade, han gjorde, saa siger jeg: Hvad har da Meningen været med alle de Udtalelser, der er faldet fra Socialdemokratiets Side gennem de sidste 3 Aar? Hvad har Meningen været med det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs Udtalelse om Demokratiet, der ogsaa skulde vogte sig, med det ærede Medlem Hr. Hans Niensens Udtalelser, med den højtærede Statsministers Udtalelser? Ved et af de Uheld, som kan indtræffe, fik den højtærede Forsvarsminister jo ikke Lejlighed ved Forsvarslovenes afsluttende Behandling her i Tinget til at besvare den Tale, jeg havde holdt. Nu er der jo udmærket Lejlighed dertil. Jeg stillede det enkle og lille, men for mig saa stærkt afgørende Spørgsmaal: Hvad skal Landets Forsvar bruges til? Saaledes som jeg paaviste det i min Tale, som jeg her kan henvise til, er Forholdet jo det, at andre mindre Lande i Europa ikke stiller Opgaven paa den Maade: at man skal have rimelige Muligheder for at afværge, og alt sligt, de gaar ud fra som en given Ting, at Landets Værn skal bruges til at forsvare Landet. Nu har Forsvarsministeren Lejlighed til at svare, og ligesaa har den højtærede Statsminister Lejlighed til — og rimeligt vilde det være, om han gjorde det, naar han haanligt taler om, at der ikke er sket noget Sindelagsskifte, og at det er ufornuddent Hovedbrud at diskutere det, haanligt, siger jeg, over for de mange i mit Parti og andetsteds, som har troet, at der var Alvor og Mening i, hvad den højtærede Statsminister sagde paa dette Omraade — at forklare os, hvad han egentlig har ment.

Jeg vender mig derefter til det tredje Omraade i den Inddeling, jeg har angivet, hele det almindelige Lovgivningsarbejde. Her er Forholdet jo dette, som det ogsaa allerede med Rette er fremhævet, at vi paa en lang Række Omraader har gennemført store og betydningsfulde, afgørende